

POSTI- JA LENNÄTINHALLITUKSEN

KIERTOKIRJEKOKOELMA

1963

N:o 162

N:o 162.

Kiertokirje

palkantarkkailuilmoitusten antamisvelvollisuudesta.

Palkantarkkailuilmoitusten antamisvelvollisuudesta valtiovarainministeriö on lähettänyt 26 päivänä marraskuuta 1963 valtioneuvoston kanslialle ja kaikille ministeriöille sekä niiden alaisille virastoille ja laitoksille seuraavan sisältöisen kirjeen N:o vero 6000.

Verotusasetukseen 1 päivänä marraskuuta 1963 (A. 484/63) lisätyn 35 a §:n mukaan ei mm. viranomaisen tarvitse ilman eri kehoitusta toimittaa verotoimistolle tietoja Suomessa asuneelle verovelvolliselle rahana ja luonnossa suorittamistaan palkka- ja eläke-eduista, jotka laadultaan, perusteeltaan ja määrältään eriteltyinä on merkitty ennakkoperintälain 12 §:ssä tarkoitettuun verovelvollisen verokirjaan.

Palkantarkkailuilmoitusta ei säännöksen mukaan siis tarvitse enää antaa sellaiseen verokirjaan merkityistä palkka- ja eläke-eduista, joka verovelvolliselle vuosittain annetaan ennakonpidätyksen toimittamiseksi siihen merkityn pidätystaulukon mukaisesti. Palkka- ja eläke-eduilla tarkoitetaan säännöksessä paitsi rahana maksettua palkkaa ja eläkettä sekä erilaisia luontoisetuja myös erityisten kustannusten korvauksia, kuten päivärahoja, jotka ennakkoperintälain 8 §:ssä tarkoitettujen kustannusten arvioimisesta ja merkitsemisestä verokirjaan tai pidätystodistukseen 16 päivänä tammikuuta 1962 annettun valtiovarainministeriön päätöksen (54/62) mukaisesti on merkittävä palkansaajan edellä tarkoitettuun verokirjaan. Edellytyksenä helpotuksen saamiselle tarkkailuilmoituksen antamisvelvollisuudesta on, että verokirjaan on mainitut palkka- ja eläke-edut merkitty laadultaan, perusteeltaan ja mää-

rältään eriteltyinä. Tämä merkitsee yleensä sitä, että niistä eduista, joiden ilmoittamista varten verokirjassa on oma sarakkeensa, annetaan kaikki verokirjassa edellytetyt tiedot. Sellaisista luontoiseduista tai erityisten kustannusten korvauksista, joita varten verokirjassa ei ole omaa kohtaansa, on verokirjan lisätiedoissa tai muussa sopivassa paikassa annettava sellaiset tiedot, että etu tai korvaus on niiden perusteella laadultaan, perusteeltaan ja määrältään yksilöitävissä.

Palkantarkkailuilmoitus on verotuslain 45 §:n 1 momentin 3 kohdassa säädettyjen edellytysten vallitessa edelleen kehotuksesta annettava seuraavissa tapauksissa:

1) Palkka- ja eläke-eduista, joita ei edellä esitetyn mukaisesti ole merkitty tässä tarkoitettuun verokirjaan. Muun muassa kaikista palkkioista, joista ennakonpidätys tapahtuu prosenttipidätyksenä ja joista palkansaajalle annetaan pidätystodistus, tarkkailuilmoitus on annettava.

2) Palkka- ja eläke-eduista, jotka on suoritettu muualla kuin Suomessa asuneelle henkilölle. Näin ollen on ulkomailla asuville palkansaajille maksetuista palkoista aina annettava palkantarkkailuilmoitus.

Mainittu verotusasetuksen 35 a §:n sisältämä säännös merkitsee varsin huomattavaa helpotusta työnantajain velvollisuuteen antaa verotoimistolle kehotuksesta palkantarkkailuilmoitus. Verotuslain 46 §:ssä tarkoitettuun ilmoittamisvelvollisuuteen ei säännös vaikuta. Työnantajan on edelleen verotuslain 40 §:ssä mainittujen viranomaisten kehotuksesta ilmoi-

tettava kaikki toiselle suorittamansa palkka- ja eläke-etuudet.

Valtiovarainministeriön eräille työnantajille myöntämät oikeudet käyttää palkantarkkailu-ilmoituksena muunlaista kuin tarkoitusta varten nimenomaan vahvistettua verolomaketta n:o 100, peruutetaan. Näin ollen on palkantarkkailuilmoitukset, milloin niiden antaminen edellä lausutun mukaan vielä tulee kysymykseen, annettava valtiovarainministeriön vahvistamalla verolomakkeella n:o 100 kuitenkin siten, että vuodelta 1963 palkantarkkailuilmoitus saadaan antaa ministeriön erikseen hyväksymää lomakettakin käyttäen.

Nyt muuttuneen tilanteen huomioon ottaen valtiovarainministeriö tulee vastaisuudessa edelleen kehittämään verokirjaa sekä palkan-

tarkkailua varten käytettävää verolomaketta n:o 100.

Saattaen edellä olevat valtiovarainministeriön antamat määräykset alaistensa viranomaisten ja palkanmaksajain tiedoksi ja noudatettavaksi posti- ja lennätinhallitus samalla huomattaa, että ilmoittamisvelvollisuutta koskevasta muutossäännöksestä huolimatta on työnantajan edelleen verotuslain 40 §:ssä mainittujen viranomaisten kuten esim. verojohtajan, verolautakunnan jaoston puheenjohtajan, verotarkastajan tai verotoimiston asianomaisen virkamiehen kehotuksesta ilmoitettava toiselle suorittamansa palkka- ja eläke-etuudet.

Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 1963.

Pääjohtaja Oiva Saloila.

Johtaja H. E. Kolinen.

Postiasemille jakelu n:o 65.